

fører nogle Ændringsforslag. Endvidere har Flertallet forment, at det ikke fuldt ud kunde følge Landstinget med Hensyn til Forandringen i § 5. Flertallet har ment, at hvad Livrenteprestationen angaar, turde kun den Del af den aarlige Ydelse beskattes, som svarer til den aarlige Rente af Livrentens Kapitalbeløb, men ikke den Del af Ydelsen, som i Virkeligheden repræsenterer Fortæring af Kapital. Det fjerde Punkt, paa hvilket Flertallet har stillet Ændringsforslag, vedrører endelig Spørgsmaalet om Lovforslagets Sammenkobling med forskellige andre Lovforslag. Jeg kan med Hensyn til Begrundelsen af disse Ændringsforslag henholde mig til, hvad der fra min Side blev udtalt i Begyndelsen af denne Maaned ved Lovforslagets 1ste Behandling her i Tinget. Flertallet har den Anskuelse, at naar Lovforslaget virkelig skal virke efter sit Øjemed, er det, hvad disse Hovedændringer angaar, nødvendigt at holde fast ved Lovforslagets oprindelige Affattelse med Hensyn til Formueskatten. Det er jo ogsaa oplyst, at naar Formueskatten afløses af en Skat paa Kapitalindkomster, vil det Beløb, som derigennem indgaar i Statskassen, blive væsentlig ringere, blive, om jeg mindes ret, nedsat til Halvdelen af det Beløb, der er paaregnet som Udbytte af Formueskatten. Der vil tillige fremkomme det uheldige og uretfærdige Forhold, at enkelte Arter af Formuen blive beskattede, medens store Formueværdier, der i sig selv egne sig fuldkomment saa godt, og til Dels endnu fuldkomnere, ville uden nogen som helst Grund gaa ganske fri. Jeg sigter dels til de Formueværdier, som ere anbragte i Ejendomme, der udlejes, eller i Fabrikker eller i Skibe, dels til de Formueværdier, som ere anbragte i saakaldte uproduktive Genstande: Slotte, Lysthaver og lignende, og som virkelig maa siges i høj Grad at egne sig til at beskattes. Men alt dette vil efter den Affattelse Landstinget har givet Forslaget, gaa fuldstændig fri. Den Indvending, der er fremført mod Formueskatten, at den i sig indeholder en Dobbeltbeskatning, har Flertallet ikke kunnet tillægge nogen Vægt, da det er faktisk, at Lovforslaget, set i Forbindelse med det andet Lovforslag, i alle Tilfælde vil medføre en væsentlig Skattelettelse, en væsentlig Skattnedsættelse og i intet Tilfælde nogen Skatteforhøjelse. Selvangivelsespligten anser Flertallet nødvendig, naar man virkelig skal faa fuldt Udbytte af Skatten, og i Særdeleshed maa den anses for at være ganske nødvendig,

naar man holder fast ved Formueskatten i Stedet for Skat af Kapitalindkomster. Det er i overmaade mange Tilfælde ikke let at se, hvorledes man skulde være i Stand til blot tilnærmelsesvis at udfinde en Skatteborgers Formue, naar han ikke har Forpligtelsen til selv at angive denne Formues Størrelse. Nogen Betænkkelighed i denne Henseende ud over den Betænkkelighed, vedkommende skattepligtige kan have ved virkelig at blive sat i Skat efter sin Formue eller sin Indtægts Størrelse, kan ikke findes; thi det, der kunde tænkes at være en Ubehagelighed, at give andre Oplysninger om sine Formueforhold, er dog noget, der ganske og aldeles svinder bort, naar man ser hen til, hvorledes Lovforslaget gennem en Række Bestemmelser væbner om Hemmeligholdelsen af de Oplysninger, der komme frem angaaende Skatteansættelsen. Ja, det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage) kaster spodsk med Hovedet, naar jeg taler om Hemmeligholdelse, og da det her drejer sig om en Skat, som skal ansættes af kommunale Myndigheder og under Ledelse af Statsautoriteter, maa det ærede Medlems gennem et langt Liv fulgte Principper altsaa have ført ham til at kaste Haan paa disse Myndigheder og Statsautoriteters lovbefalede Forpligtelse til at tie stille. Det er et sørgeligt Resultat, det ærede Medlem er kommet til. (J. Hage: Ja, men Journalisterne!) Hvad Journalisterne angaar, saa har allerede Landstinget indsat Bestemmelser i Lovforslaget om Straf for Offentliggørelsen af slige Meddelelser, og den Bestemmelse har Flertallet fuldt ud tiltraadt. Det ærede Medlem vil altsaa meget let kunne faa Ram paa de slemme Journalister, som mulig kunde finde paa at fortrædige ham eller andre ved Offentliggørelsen, og der er slet ingen Fare for, at noget bringes ud om en Skatteydets Formue eller Indtægt. For øvrigt vil jeg sige, at den store Frygt, som hos mange findes for, at andre skulle erfare noget om, hvor stor en Formue eller hvor stor en Indtægt de have, kan jeg slet ikke forstå. Jeg kan ikke se, at det er nogen Skam at eje meget, og at det er nogen Ulykke, at andre faa det at vide, men der er jo ogsaa i dette Lovforslag værget saa fuldkommen tilstrækkeligt mod Misbrug og Tillidsbrud, at der ingen som helst Grund er til derfor at modsætte sig Selvangivelsespligten. Fra den enkelte Skatteydets Standpunkt kan der jo ganske vist findes nogen Grund dertil, den kan findes deri, at vedkommende saa ogsaa bliver vis paa, at han kommer til at svare